

РЕШЕНИЕ

№ 4189

гр. София, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав,** в публично заседание на 21.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **3911** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по Жалба вх. № 14465/12.04.2023г., депозирана от П. С., гражданин на С., дата раждане 02.03.2004г., чрез адв. В. У., срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-1963/24.01.2023г., постановен от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.
Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради неправилно приложение на закона. Оспорва изводите на административния орган, че еднократно посещение на декларирания адрес за пребиваване в България може да послужи като основание за отказ. Сочил, че в подадените документи кандидатът е посочил адрес в България, но не е удостоверил, че ще пребивава постоянно на този адрес. Счита, че това е адрес, на който да му бъдат изпращани съобщения в Република България по официален ред, приравнен на постоянен адрес за български граждани, като за него дори не следва да бъде предоставен договор за наем. Наличието на осигурено жилище в България не задължавало лицето да живее постоянно в него, нито адресът да се ползва реално. Въз основа на изложеното и на декларацията на собственика на имота оспорва констатациите за деклариране на неверни данни. Сочил, че към момента на проверката не му е разрешено постоянно пребиваване в страната, поради което не би могъл да бъде постоянно на адреса. Визира несъответствие с целта на закона и нарушение на чл.6, ал.2 и ал.5 АПК. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да се присъдят разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят – редовно призован, не се явява, не се представлява. Представено е писмено становище. Моли да му бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът - директора на Дирекция „Миграция”, чрез процесуалния си представител юрк. Ч., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по Заявление рег. № 536500-3867/06.10.2022г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, подадено лично от П. С. в дирекция „Миграция“ по образец съгласно Приложение № 4 във връзка с чл.34, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към заявлението са приложени: акт за раждане; ф.к. на национален паспорт; свидетелство за съдимост; удостоверение от Изпълнителна агенция за българите в чужбина относно това, че кандидатът е от български произход; трудов договор за длъжност „общ работник строителство сгради“, на пълно работно време от 8 часа дневно; декларация с нотариална заверка на подписа, за предоставяне на адрес на пребиваване.

Предвид факта, че лицето кандидатства за предоставяне на статут на постоянно пребиваване в Република България и съответно не е преминал съгласувателна процедура по издаване на Виза Д, по преписката е извършена проверка относно достоверността на декларираните от апликанта данни, адрес на пребиваване и други. На 03.11.2022г. е посетен декларирания от чужденеца адрес на пребиваване, за което е съставена докладна записка рег. № 5365р-2327/04.11.2022г.

В нея е отразено, че при посещението на място П. С. не е установен на заявления от него постоянен адрес. Собственикът на имота е заявил, че на адреса са регистрирани тя и четирима чужди граждани, двама от тях е видяла при подписването на договорите, а останалите двама не ги е виждала. Допълва, че живее сама в жилището си, като чрез предоставяне на адрес пребиваване се подпомага финансово.

От извършени справки в АИС „Граничен Контрол” се е установило, че сръбският гражданин е напуснал територията на Република България на 06.10.2022г., непосредствено след подаване на заявлението за постоянно пребиваване, като до момента на извършване на проверката е нямал регистрирани последващи влизалия на територията на страната.

Изготвено е отрицателно становище рег. № 5365р-2487/22.11.2022г. по чл. 46 от ППЗЧРБ, тъй като лицето съзнателно и целенасочено е декларирало неверни данни, като е заявило адрес пребиваване, в който няма намерение и възможност да пребивава.

Въз основа на събраните доказателства и след направен анализ на същите директорът на дирекция „Миграция“ – МВР, издал Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег. 5364р-1963/24.01.2023г., предмет на оспорване в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция” – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

Същият е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – отказ по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ – чужденецът е декларирал неверни данни. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, е безспорно, че П. С. е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място], [улица], вх. Б, ет. 3, ап. 11, като е представил и нотариално заверена декларация от собственика на апартамента – Ю. П., че същата му го предоставя за ползване и е съгласна да бъде адресно регистриран на този адрес.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на заявление рег. № 536500-3867/06.10.2022г. Неоснователна е защитната теза на жалбоподателя, че отказът се основава единствено на ненамирането му на декларирания адрес за пребиваване в България. Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация на собственика с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чужденецът ще пребивава в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 3, ап. 11. При извършената проверка на адреса, служители на службата за административен контрол на чужденците са събрали писмени обяснения на собственика на недвижимия имот, обективирани в докладна записка рег. № 5365р-2327/04.11.2022г. Собственичката Ю. П. е заявила, че е сключила 4 бр. договори за наем с чужди граждани, като те не живее там, виждала е двама от тях единствено при сключването на договорите. На следващо място, от извършените справки в АИС „Граничен Контрол" се е установило, че сръбският гражданин е напуснал територията на Република България непосредствено след подаване на заявлението за постоянно пребиваване и няма други регистрирани последващи влизания на територията на страната.

Дори да се приеме тезата на жалбоподателя, че не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен

от проверката. Показанията на собственика са в друга насока – чуждите граждани не пребивават на адреса. Конкретният факт на липса на фактическо пребиваване на заявения адрес се установява не само от еднократното посещение на адреса, но и от обясненията на собственика на имота, както и от справките в информационните масиви на МВР. Обоснована е тезата на административния орган, че чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение.

Видно е, че както декларирания адрес, така и представения трудов договор само формално доказват присъствието на чужденца на територията на страната, като същите безспорно представляват неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 63 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С., гражданин на С., дата раждане 02.03.2004г., срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег. № 5364р-1963/24.01.2023г., постановен от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.
ОСЪЖДА П. С., гражданин на С., дата раждане 02.03.2004г., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: